

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1974

Warszawa, dnia 1 października 1974 r.

Nr 10

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 60 —	uchwała nr 110 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1974 r. w sprawie doskonalenia i rozwoju systemu orientacji i poradnictwa zawodowego	166
Poz. 61 —	uchwała nr 146 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1974 r. w sprawie tworzenia zakładowego funduszu nagród w niektórych jednostkach gospodarki uspołecznionej	168
Poz. 62 —	uchwała nr 162 Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1974 r. w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń	169
Poz. 63 —	rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 4 czerwca 1974 r. w sprawie ograniczenia palenia tytoniu ze względów zdrowotnych	170
Poz. 64 —	zarządzenie nr 26 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 14 czerwca 1974 r. w sprawie określenia przypadków, w których pracownik może otrzymać nagrodę z zakładowego funduszu nagród mimo nieprzepracowania całego roku kalendarzowego	171
Poz. 65 —	zarządzenie nr 36 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 15 lipca 1974 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń i stosowania dodatków do płac dla niektórych pracowników	172

Sprostowanie: w numerze 8—9 Biuletynu CRZZ na str. 159 szpalta 1 wiersz 13 od dołu powinien brzmieć następująco: „państwowych (Dz. U. nr 49, poz. 370):”

DZIAŁ B

60.

UCHWAŁA Nr 110 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 maja 1974 r.

w sprawie doskonalenia i rozwoju systemu orientacji i poradnictwa zawodowego.*(Monitor Polski z dnia 31 maja 1974 r. Nr 19, poz. 112)*

W celu doskonalenia i rozszerzania pomocy młodzieży szkolnej, młodocianym nie pobierającym nauki i pełnoletnim kandydatom do pracy w prawidłowym wyborze zawodu lub pracy Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała określa zasady organizowania pomocy młodzieży szkolnej oraz osobom młodocianym i pełnoletnim w wyborze zawodu lub pracy.

§ 2. 1. Pomocy związanej z prawidłowym wyborem lub zmianą zawodu albo pracy, zwanej dalej „orientacją i poradnictwem zawodowym”, udzielają:

1) młodzieży uczącej się i studiującej w ostatnich latach nauki — szkoły, szkoły wyższe oraz poradnie wychowawczo-zawodowe,

2) młodocianym nie pobierającym nauki oraz pełnoletnim kandydatom do pracy lub przygotowania zawodowego (nauki zawodu) — terenowe organy administracji państwowej,

3) młodocianym i pełnoletnim pracującym — zakłady pracy, w których są zatrudnieni, zwane dalej „zakładami pracy”.

2. Orzecznictwo lekarskie na potrzeby poradnictwa zawodowego w szkołach, w szkołach wyższych, w poradniach wychowawczo-zawodowych i w terenowych organach administracji państwowej oraz w zakładach pracy sprawują zakłady społeczne służby zdrowia.

§ 3. Instytucje i zakłady pracy, o których mowa w § 2, współpracują w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego z organizacjami społecznymi i młodzieżowymi oraz organami spółdzielczymi i rzemieślniczymi.

§ 4. Zakłady pracy:

1) współdziałają z terenowymi organami administracji państwowej, poradniami wychowawczo-zawodowymi i szkołami w zakresie orientacji zawodowej młodzieży szkolnej i studenckiej, w szczególności przez:

a) udzielanie pełnej informacji o potrzebach kadrowych oraz wymaganiach niezbędnych do wykonywania pracy w poszczególnych zawodach i na stanowiskach pracy w zakładzie,

b) utrzymywanie stałych kontaktów w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego ze szkołami, poradniami wychowawczo-zawodowymi i terenowymi organami administracji państwowej przez upoważnionego przedstawiciela służby pracowniczej,

2) współdziałają z terenowymi organami administracji państwowej, instytucjami oświaty dorosłych oraz organizacjami społecznymi w organizowaniu orientacji i poradnictwa zawodowego dla pracowników w razie konieczności zmiany zawodu lub zatrudnienia, a także dla pracowników podnoszących bądź doskonalących swoje kwalifikacje zawodowe.

§ 5. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:

1) w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrami Oświaty i Wychowania, Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Zdrowia i Opieki Społecznej oraz wojewodami i prezydentami miast wyłączonych z województw ustali:

a) zakres i kierunki działania w dziedzinie orientacji i poradnictwa zawodowego,

b) zasady współdziałania oraz planowania i realizacji zadań w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego stosownie do tendencji rozwojowych i przewidywanych potrzeb kadrowych kraju, a także poszczególnych regionów,

2) w porozumieniu z Ministrami Oświaty i Wychowania oraz Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki ustali zasady i warunki wspólnego dokształcania i doskonalenia — w zakresie problematyki wyboru zawodu, dalszej nauki i pracy — pracowników terenowych organów administracji państwowej, poradni wychowawczo-zawodowych, organizatorów orientacji zawodowej (doradców zawodowych) w szkołach, pełnomocników Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych, pełnomocników do spraw zatrudniania absolwentów szkół zawodowych oraz przedstawicieli zakładowej służby pracowniczej.

3) zorganizuje prace nad charakterystykami i monografiami zawodów dla celów orientacji i poradnictwa zawodowego,

4) określi dla resortów gospodarczych, zjednoczeń branżowych i zakładów pracy formy pomocy w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego, uwzględniając w tym dorobek pracowni psychologii i socjologii pracy.

§ 6. 1. Wojewodowie, prezydenci miast i naczelnicy powiatów, miast stanowiących powiaty oraz miast i powiatów:

1) podejmą przy współdziałaniu organizacji społecznych działania w celu organizowania w ramach pracy społecznej pomocy w wyborze zawodu lub pracy zwłaszcza w tych powiatach (miastach), w których

nie są zorganizowane poradnie wychowawczo-zawodowe; w pracach tych powinni brać udział doświadczeni pracownicy instytucji oświatowych, służby zdrowia, terenowych organów administracji państwowej oraz zakładów pracy,

2) zapewnią sukcesywne organizowanie w urzędach terenowych organów administracji państwowej — poczynając od dnia 1 stycznia 1975 r. w pierwszej kolejności w miastach-siedzibach urzędów wojewódzkich, a następnie w miastach o zatrudnieniu w gospodarce uspołecznionej wynoszącym ponad 25 tys. osób — punktów orientacji i poradnictwa zawodowego dla kandydatów do pracy lub przygotowania zawodowego (nauki zawodu), współdziałających z instytucjami oświatowymi,

3) zapewnią warunki kadrowego i organizacyjnego wzmocnienia istniejących poradni wychowawczo-zawodowych oraz stopniowe organizowanie, tam gdzie to jest uzasadnione, poradni w powiatach (miastach), w których nie ma dotychczas takich poradni,

4) zapewnią stałą współpracę urzędów wojewódzkich, powiatowych i miejskich z poradniami wychowawczo-zawodowymi i zakładami pracy w zakresie pomocy w wyborze zawodu, dalszej nauki oraz zatrudniania uczniów z niepełną sprawnością fizyczną lub umysłową albo innymi zaburzeniami.

2. Zasady organizowania punktów orientacji i poradnictwa zawodowego ustala Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych. Do zadań punktów należy w szczególności zapewnianie kandydatom do pracy lub przygotowania zawodowego (nauki zawodu):

1) informacji o zawodach, warunkach pracy i płac w zakładach pracy, możliwościach uzupełniania, podnoszenia kwalifikacji zawodowych i awansu w zawodzie, perspektywach rynku pracy, w tym zwłaszcza o zawodach mało popularnych,

2) indywidualnych porad zawodowych, stosownie do potrzeb osób mających podjąć pracę lub przygotowanie zawodowe (naukę zawodu).

3. Zasady organizowania poradni wychowawczo-zawodowych określa Minister Oświaty i Wychowania.

§ 7. Minister Oświaty i Wychowania zapewni podniesienie poziomu i rozwój orientacji zawodowej i poradnictwa zawodowego dla ogółu młodzieży w okresie ostatnich lat nauki w szkołach podstawowych, jako integralnej części procesu nauczania i wychowania, w szczególności przez:

1) przekazywanie — w ramach nauczania przedmiotów szkolnych — elementarnej wiedzy o zawodach i kształtowanie w toku procesu wychowawczego pożądanej postawy i dążeń zawodowych młodzieży,

2) powierzenie we wszystkich szkołach jednemu z nauczycieli, po odpowiednim przeszkoleniu, dodatkowej funkcji organizatora orientacji zawodowej (doradcy zawodowego) i określenie jego praw i obowiązków wynikających z wykonywania tych zadań,

3) zastosowanie w pracy szkół systematycznej obserwacji cech osobowości ucznia, charakteryzującej jego rozwój w ciągu nauki szkolnej,

4) działanie przy współpracy organizacji młodzieżowych na rzecz ujawniania i rozwoju uzdolnień młodzieży,

5) rozszerzenie — w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa — orientacji i poradnictwa zawodowego w zakresie nabywania, uzupełniania i doskonalenia kwalifikacji pracowników w zawodach niezbędnych dla rozwoju rolnictwa i usług na wsi,

6) opracowywanie i przekazywanie do użytku poradni wychowawczo-zawodowych, szkół i administracji szkolnej materiałów metodyczno-instruktażowych, diagnostycznych i informacyjnych w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego.

7) kształcenie pomocniczego personelu na potrzeby orientacji i poradnictwa zawodowego,

8) powołanie centralnego ośrodka orientacji i poradnictwa zawodowego.

§ 8. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej zapewni należyłą organizację i poziom badań lekarskich w zakresie przydatności zawodowej uczniów wszystkich typów szkół w celu ustalania przeciwwskazań, a w szczególnie trudnych przypadkach — również wskazań, w wyborze zawodu i pracy, zwłaszcza przez:

1) zapewnienie kadr fachowych dla orzecznictwa lekarskiego w poradnictwie zawodowym dla młodzieży i dorosłych,

2) systematyczną współpracę szkolnej służby zdrowia z przemysłową służbą zdrowia i innymi jednostkami organizacyjnymi służby zdrowia,

3) szersze uwzględnianie problematyki badań i orzecznictwa lekarskiego związanych z wyborem zawodu w programach dokształcania i doskonalenia lekarzy i pielęgniarek zatrudnionych w szkolnej i przemysłowej służbie zdrowia oraz w ośrodkach zdrowia na wsi,

4) ustalenie jednostki wiodącej w kształceniu, dokształcaniu i doskonaleniu lekarzy — specjalistów w zakresie poradnictwa zawodowego,

5) aktualizację — z lekarskiego punktu widzenia — kryteriów przydatności zawodowej młodzieży i pracowników dorosłych do poszczególnych zawodów i stanowisk pracy.

§ 9. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki:

1) zapewni w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i Ministrem Oświaty i Wychowania kształcenie, dokształcanie i doskonalenie kadr z wyższym wykształceniem o odpowiednim profilu zawodowym i w rozmiarach umożliwiających dalszy rozwój orientacji i poradnictwa zawodowego,

2) wprowadzi do programów nauczania szkół wyższych na kierunkach kształcących nauczycieli odrębny przedmiot lub zajęcia z zakresu orientacji i poradnictwa zawodowego,

3) zapewni stałe współdziałanie szkół wyższych z okręgowymi poradniami wychowawczo-zawodowymi i szkołami średnimi w zakresie orientacji zawodowej młodzieży kandydującej na studia wyższe, w szkołach wyższych — orientację zawodową dla studentów przed podjęciem pierwszej pracy,

4) ustalą w porozumieniu z Prezesem Polskiej Akademii Nauk, Ministrem Oświaty i Wychowania i z zainteresowanymi ministrami zakres i organizację badań naukowych dotyczących orientacji i poradnictwa zawodowego oraz nowych metod pracy stosowanych w poradnictwie dla młodzieży i dorosłych.

§ 10. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali zasady organizowania orientacji zawodowej oraz tryb udzielania porad zawodowych kandydatom do zawodów wojskowych i żołnierzom w czynnej służbie wojskowej.

§ 11. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych zapewni zorganizowanie systemu orientacji i poradnictwa zawodowego osobom odbywającym karę pozbawienia

wolności oraz nieletnim przebywającym w domach poprawczych.

§ 12. Zaleca się organizacjom społecznym, spółdzielczym i rzemieślniczym nawiązanie współpracy w zakresie orientacji i poradnictwa zawodowego z odpowiednimi instytucjami i zakładami pracy.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

61.

UCHWAŁA Nr 146 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 czerwca 1974 r.

w sprawie tworzenia zakładowego funduszu nagród w niektórych jednostkach gospodarki uspołecznionej.

(Monitor Polski z dnia 22 czerwca 1974 r. Nr 23, poz. 135)

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się zakładowy fundusz nagród, o którym mowa w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150), zwanej dalej ustawą, w następujących uspołecznionych zakładach pracy:

- 1) w przedsiębiorstwach państwowych nie objętych art. 1 ust. 1 ustawy,
- 2) w ośrodkach badawczo-rozwojowych,
- 3) w zakładach pracy lub ich działach (służbach) wymienionych w załączniku do uchwały,
- 4) w wojewódzkich (powszechnych) spółdzielniach spożywców „Społem” oraz w innych jednostkach podległych Centralnemu Związkowi Spółdzielni Spożywców „Społem”,
- 5) w spółdzielniach zrzeszonych w Centralnym Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się:

- 1) do państwowych biur projektów,
- 2) do przedsiębiorstw tworzących fundusz gospodarności na podstawie przepisów o zasadach ekonomiczno-finansowych, zjednoczeń budownictwa przemysłowego i specjalistycznego oraz zgrupowanych w nich przedsiębiorstw.

§ 2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi:

- 1) szczegółowe zasady ustalania wysokości wyjściowego wskaźnika zakładowego funduszu nagród w jednostkach, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1—3,
- 2) w porozumieniu z Zarządami Centralnych Związków Spółdzielni, wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 4 i 5, szczegółowe zasady tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród w spółdzielniach zrzeszonych w tych Związkach.

§ 3. 1. W zakresie unormowanym niniejszą uchwałą

nie mają zastosowania przepisy określające odrębne zasady tworzenia funduszy nagród za wyniki roczne, a w szczególności:

1) § 3. ust. 1 pkt 2 uchwały nr 207 Prezydium Rządu z dnia 17 marca 1951 r. w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo, nagrody indywidualne, wynagrodzenie za prace zleczone, udział w komisjach i popieranie ruchu racjonalizatorskiego (Monitor Polski Nr 25, poz. 320 z późniejszymi zmianami),

2) § 1 uchwały nr 303 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 października 1962 r. w sprawie funduszu nagród i zapomóg dla jednostek wojskowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej,

3) § 7 ust. 1 pkt 1 uchwały nr 65 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1972 r. w sprawie organizacji i zasad ekonomiczno-finansowych kombinatów budownictwa mieszkaniowego,

4) § 32 ust. 1 pkt 4, § 33 ust. 1 pkt 4 oraz § 39 uchwały nr 289 Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1973 r. w sprawie zasad finansowania prac badawczych i wdrożeniowych oraz gospodarki finansowej jednostek badawczych i szkół wyższych (Monitor Polski z 1974 r. Nr 2, poz. 9).

2. Uchwała nie narusza funduszy nagród utworzonych na podstawie następujących przepisów:

1) uchwały nr 76 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1972 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad wynagradzania pracowników teatrów i instytucji muzycznych oraz przedsiębiorstw estradowych i rozrywkowych podległych i nadzorowanych przez Ministra Kultury i Sztuki.

2) uchwały nr 180 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie regulacji płac pracowników niektórych przedsiębiorstw resortu kultury i sztuki — załącznik nr 8, część II.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie przy obliczaniu zakładowego funduszu nagród począwszy od nagród za rok 1974.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 146 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1974 r. (poz. 135).

Ministerstwo Górnictwa i Energetyki

1. Urzędy Dozoru Technicznego
2. Centralny Ośrodek Informatyki Górnictwa i Energetyki
3. Centralna Stacja Ratownictwa Górniczego

Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego

4. Biuro Dostaw Kompletnych Obiektów Górniczo-Przeróbczych „Rudex” w Błachowni
5. Centrum Techniki Okrętowej w Gdańsku
6. Zakład Informatyki Przemysłu Okrętowego w Gdańsku

Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych

7. Przyzakładowe szkoły zawodowe przy zjednoczeniach — wychowawcy, pracownicy administracyjni i obsługi

Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego

8. Centrum Informatyki Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego

Ministerstwo Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej

9. Polskie Ratownictwo Okrętowe

Ministerstwo Obrony Narodowej

10. Jednostki (instytucje, zakłady) wojskowe, w których obowiązują przepisy układów zbiorowych pracy, oraz przedstawicielstwa wojskowe w państwowych jednostkach organizacyjnych upoważnionych do tworzenia zakładowego funduszu nagród — z przeznaczeniem dla pracowników cywilnych

Ministerstwo Rolnictwa

11. Rolnicze rejonowe zakłady doświadczalne — służba doradztwa specjalistycznego
12. Zakłady elektronicznej techniki obliczeniowej.

Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej

13. Zakłady przemysłowej służby zdrowia oraz żłobki zakładowe

Ministerstwo Oświaty i Wychowania

14. Przedszkola i świetlice przyzakładowe przy zakładach pracy tworzących zakładowy fundusz nagród

Komitet do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”

15. Zarząd Inwestycji i Budowa Rozgłośni Radio-wo-Telewizyjnej w Warszawie

62.

UCHWAŁA Nr 162 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lipca 1974 r.

w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń.

(Monitor Polski z dnia 19 lipca 1974 r. Nr 26, poz. 154)

Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Podwyższa się najniższe wynagrodzenie za pełny miesięczny wymiar czasu pracy z 1.000 zł do 1.200 zł. Pracownikom osiągającym za pełny miesięczny wymiar czasu pracy wynagrodzenie niższe aniżeli 1.200 zł wypłaca się wyrównanie zarobku do wysokości 1.200 zł miesięcznie.

2. Pracownicy, których zarobki wynoszą — przy pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy — powyżej 1.120 zł do 1.200 zł otrzymują wyrównanie nie mniejsze niż 80 zł.

§ 2. 1. Pracownicy, którzy przy pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy osiągnęli w poprzednim roku kalendarzowym średni zarobek brutto w wysokości powyżej 1.200 zł do 2.000 zł miesięcznie, otrzymują wypłacany dotychczas stały miesięczny dodatek do płac w wysokości:

- 1) przy zarobku powyżej 1.200 zł do 1.500 zł — 80 zł,
- 2) „ „ „ 1.500 zł do 1.950 zł — 50 zł,
- 3) „ „ „ 1.950 zł do 2.000 zł — w wysokości wyrównującej zarobek do 2.000 zł, nie mniej jednak niż 30 złotych.

2. Dodatek w wysokości 80 zł miesięcznie przysługuje również pracownikom, którzy przy pełnym wymiarze czasu pracy osiągają zarobek powyżej 1.200 zł miesięcznie, jeżeli w poprzednim roku kalendarzowym ich średni zarobek brutto nie przekraczał 1.200 zł miesięcznie.

3. Dodatki, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 3. Przepisy § 1 ust. 2 i § 2 nie mają zastosowania do pracowników objętych po dniu 1 stycznia 1971 r. regulacjami płac, które zniosły dodatki do płac wypłacane na podstawie postanowień § 2 uchwały Ra-

dy Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

§ 4. 1. Do zarobku, którego wysokość uprawnia pracownika do otrzymania wyrównania, o którym mowa w § 1, nie wlicza się:

- 1) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkiem 50% lub 100%,
- 2) dodatków za pracę uciążliwą, niebezpieczną lub szkodliwą dla zdrowia,
- 3) dodatków za pracę nocną,
- 4) dodatków zakaźnych,
- 5) dodatków za wysługę lat,
- 6) równowartości świadczeń w naturze lub ekwiwalentu pieniężnego za te świadczenia.

2. Wyrównanie zarobków do najniższego wynagrodzenia oraz dodatki, o których mowa w § 1 i w § 2, wypłacane będą w 1974 r. poza planowanym funduszem płac, a począwszy od 1975 r. uwzględniane będą w planowanym funduszu płac.

3. Szczegółowe zasady ustalania wyrównania zarobku do wynagrodzenia minimalnego i dodatków do płac, a także sposób ich obliczania dla pracowników sezonowych i nowo przyjmowanych do pracy określi Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 5. 1. Upoważnia się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do dokonania korekty tabel płac zasadniczych wprowadzonych w ramach regulacji płac po dniu 1 stycznia 1971 r., których stawki są niższe od określonego w § 1 minimalnego wynagrodzenia.

2. Podwyższenie stawek wynagrodzenia zasadniczego, o których mowa w ust. 1, może być przeprowadzone w ramach planowanego funduszu płac danego resortu.

3. Upoważnia się Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do włączenia odpowied-

nych kwot przewidzianych na wyrównanie zarobków do minimum wynagrodzenia do planu osobowego funduszu płac zakładów pracy, w których dokonano korekty tabel płac zasadniczych na podstawie przepisu ust. 1.

§ 6. Podwyższa się granicę wynagrodzeń wolnych od składki na cele emerytalne do 1.450 zł, tj. do wysokości wynagrodzenia wolnego od podatku.

§ 7. Zwiększenie wynagrodzenia wskutek wyrównania zarobku lub dodatku, przewidzianych w niniejszej uchwale, nie narusza dotychczasowych uprawnień uzależnionych od wysokości zarobków lub dochodów, w szczególności takich jak: ulgi w opłatach za korzystanie z urządzeń socjalnych i opiekuńczo-wychowawczych, korzystanie ze stypendiów i mieszkań kwaterunkowych.

§ 8. Przepisy uchwały — z zastrzeżeniem przepisu § 6 — nie mają zastosowania do:

- 1) pracowników odbywających naukę zawodu, zarówno pełnoletnich, jak i młodocianych,
- 2) młodocianych przyuczanych do określonej pracy lub odbywających wstępny staż pracy.

§ 9. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym odpowiednie zastosowanie przepisów uchwały w podległych jednostkach organizacyjnych.

§ 10. Tracą moc:

1) uchwała nr 705 Prezydium Rządu z dnia 3 września 1955 r. w sprawie podstaw ustalania wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na etatach sprzętaczek (Monitor Polski Nr 84, poz. 997),

2) uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

63.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 czerwca 1974 r.

w sprawie ograniczenia palenia tytoniu ze względów zdrowotnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 czerwca 1974 r. Nr 22, poz. 135)

W celu dalszej poprawy warunków zdrowotnych i higienicznych w zakładach pracy, w zakładach nauczania, w lokalach i innych pomieszczeniach użyteczności publicznej oraz ochrony zdrowia osób niepalących i palących, a zwłaszcza zapobiegania chorobom wywoływanym paleniem tytoniu, na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarcze w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się zakaz palenia tytoniu w jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia i opieki społecznej:

- 1) na zebraniach, naradach i konferencjach,

2) w stołówkach i bufetach zakładowych (pracowniczych, studenckich, szkolnych),

3) w poczekalniach zakładów służby zdrowia, poza wydzielonymi pomieszczeniami przeznaczonymi na palarnie,

4) w jadalniach domów pomocy społecznej, sanatoriów i innych,

5) w aptekach,

6) we wszystkich pomieszczeniach przeznaczonych do przebywania chorych i pensjonariuszy (sale chorych, pokoje, gabinety lekarskie i zabiegowe, korytarze) — poza wyodrębnionymi pomieszczeniami przeznaczonymi jako palarnie.

2. Poza ograniczeniami określonymi w ust. 1 zakaz palenia tytoniu obowiązuje pracowników służby zdrowia i opieki społecznej w czasie ich bezpośrednich kontaktów z osobami korzystającymi ze świadczeń.

3. W świetlicach i klubach obejmujących więcej niż jedno pomieszczenie należy wydzielić sale dla niepalących.

4. W uzasadnionych wypadkach osoba chora obłożnie przebywająca w szpitalu może uzyskać zgodę ordynatora na palenie tytoniu, jeżeli jest to dopuszczalne ze względu na stan zdrowia innych chorych przebywających w tym samym pomieszczeniu.

§ 2. Zaleca się ministrom, kierownikom urzędów centralnych, wojewodom i prezydentom miast wyłączonych z województw w stosunku do podległych im jednostek organizacyjnych.

1) wydanie zakazu palenia tytoniu w pomieszczeniach stołówek, bufetów pracowniczych, bufetów studenckich i innych tego rodzaju pomieszczeniach,

2) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu na zebraniach, naradach i konferencjach,

3) zobowiązanie kierowników podległych jednostek do wydzielenia miejsc przeznaczonych na palarnie dla pracowników,

4) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu w jadalniach, stołówkach i bufetach przez osoby przebywające w podległych tym organom ośrodkach szkolenia, domach wczasowych, ośrodkach wypoczynkowych i schroniskach turystycznych,

5) zapewnienie wydzielenia sal dla niepalących w świetlicach i klubach obejmujących więcej niż jedno pomieszczenie.

§ 3. Kierownicy zakładów pracy określają szczegółowo stosowanie zakazów i ograniczeń, o których mowa w § 1 i 2, w odniesieniu do pracowników tych zakładów w porozumieniu z organami samorządu robotniczego lub związków zawodowych.

§ 4. Środki, o których mowa w § 2, powinny w szczególności obejmować:

1) w jednostkach organizacyjnych resortu handlu wewnętrznego i usług:

a) wydzielenie sal dla niepalących w restauracjach, kawiarniach i innych zakładach zbiorowego żywienia mających więcej niż dwie sale konsumpcyjne,

a w pozostałych zakładach w miarę możliwości utworzenie palarni,

b) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu w barach szybkiej obsługi, barach mlecznych, jadłodajniach oraz w sklepach,

2) w jednostkach organizacyjnych resortu komunikacji:

a) wprowadzenie zakazu palenia tytoniu w pociągach podmiejskich, w dworcowych bufetach i barach szybkiej obsługi, w wagonach restauracyjnych i w bufetach wagonowych,

b) wydzielenie w miarę możliwości na dworcach kolejowych i autobusowych poczekalni i świetlic objętych zakazem palenia,

3) w jednostkach organizacyjnych resortu kultury i sztuki: ograniczenie palenia tytoniu we wszystkich placówkach kulturalnych, a w szczególności w domach kultury, świetlicach i klubach, oraz wydzielenie w miarę możliwości palarni na terenie tych placówek,

4) w jednostkach organizacyjnych resortu nauki, szkolnictwa wyższego i techniki: zakaz palenia tytoniu w salach wykładowych i salach ćwiczeń we wszystkich szkołach wyższych oraz wydzielenie pomieszczeń przeznaczonych na palarnie,

5) w jednostkach organizacyjnych resortu oświaty i wychowania:

a) zapewnienie ścisłego przestrzegania zakazu palenia tytoniu przez dzieci i młodzież,

b) zobowiązanie pracowników pedagogicznych w zakładach nauczania i wychowania do niepalenia tytoniu w obecności dzieci i młodzieży,

6) w jednostkach organizacyjnych Komitetu do Spraw Radia i Telewizji: ograniczenie palenia tytoniu w programach telewizyjnych oraz rozszerzenie w programach radiowych i telewizyjnych audycji popularnonaukowych na temat szkodliwości palenia tytoniu.

§ 5. Zaleca się zarządom centralnym związków spółdzielni i organizacjom społecznym wprowadzenie zasad określonych w rozporządzeniu w podległych im jednostkach organizacyjnych.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1974 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
M. Słowiński

64.

ZARZĄDZENIE Nr 26 MINISTRA PRACY, PŁAC i SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 14 czerwca 1974 r.

**w sprawie określenia przypadków, w których pracownik może
otrzymać nagrodę z zakładowego funduszu nagród,
mimo nieprzepracowania całego roku kalendarzowego.**

(Dz. Urz. Min. Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 lipca 1974 r. Nr 8, poz. 15)

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

§ 1

Pracownik ma prawo do nagrody z zakładowego funduszu nagród mimo, że nie przepracował w danym zakładzie całego roku kalendarzowego (obrachunkowego) w przypadku rozwiązania umowy o pracę:

1) przez zakład pracy w związku z jego likwidacją,
2) przez zakład pracy w przypadku reorganizacji połączonej z likwidacją komórki organizacyjnej (stanowiska pracy) w której pracownik był zatrudniony, jeśli nie ma możliwości dalszego zatrudniania go zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami,

3) przez zakład pracy z naruszeniem przepisów prawa, o ile okoliczność ta została stwierdzona w drodze orzeczenia komisji rozjemczej lub sądu,

4) przez pracownika bez wypowiedzenia, jeśli właściwy organ służby zdrowia stwierdzi szkodliwy wpływ wykonywanej pracy na zdrowie pracownika, a zakład pracy nie może przenieść go bez zwłoki do innej pracy,

5) w drodze porozumienia stron, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w związku ze zmianą miejsca zamieszkania, spowodowaną przeniesieniem służbowym współmałżonka do pracy w innej miejscowości.

§ 2.

1. Prawo do nagrody w przypadkach określonych w § 1 przysługuje zarówno w zakładzie pracy z którego pracownik odchodzi, jak w zakładzie nowym zatrudniającym pracownika.

2. Pracownik ma prawo do nagrody w nowym zakładzie pracy po rozwiązaniu umowy o pracę w poprzednim zakładzie w okolicznościach, o których mo-

wa w § 1 pkt 5, pod warunkiem, że podjął pracę w nowym zakładzie w tym samym roku kalendarzowym (obrachunkowym), w którym nastąpiło rozwiązanie umowy o pracę z poprzednim zakładem.

§ 3.

1. Przy ustalaniu wysokości indywidualnej nagrody w przypadkach określonych w § 1 nie stosuje się postanowień art. 9 ust. 1 ustawy.

2. Zasada, o której mowa w ust. 1 obowiązuje również w przypadku, gdy pracownik rozwiązał umowę o pracę w drodze porozumienia stron w związku z uzyskaniem pracy w miejscowości położonej bliżej miejsca zamieszkania.

§ 4.

1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do nagród wypłacanych z zakładowego funduszu nagród za wyniki roku 1974 i lata następne.

2. Kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową może zastosować przepisy zarządzenia również do nagród za wyniki roku 1973, jeżeli zakład pracy posiada odpowiednie środki finansowe.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
W. Kawalec

65.

ZARZĄDZENIE Nr 36 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 15 lipca 1974 r.

w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń i stosowania dodatków do płac dla niektórych grup pracowników.

(Dz. Urz. Min. Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 lipca 1974 r. Nr 8, poz. 16)

Na podstawie § 4 ust. 3 i § 5 ust. 1 uchwały Nr 162 Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1974 r. w sprawie podwyżki najniższych wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 26, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustala się szczegółowe zasady podwyżki najniższych wynagrodzeń i stosowania dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2.

1. Upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do podwyższenia od dnia 1 sierpnia 1974 r. minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego w tabelach płac wprowadzonych w ramach regulacji płac po dniu 1 stycznia 1971 r. do wysokości:

1) 1.200 zł miesięcznie — dla pracowników wynagradzanych miesięcznie,

2) 6,20 zł za godzinę pracy — dla pracowników wynagradzanych godzinowo przy 46-godzinnym tygodniu pracy.

2. Przy skróconym wymiarze czasu pracy, stawki wynagrodzenia zasadniczego ustala się w wysokości

określonej w § 2 ust. 2 szczegółowych zasad stanowiących załącznik do zarządzenia.

3. Przepisy ust. 1 i 2 dotyczą wyłącznie stawek płac wprowadzonych w ramach regulacji płac, które zniosły dodatki wypłacane na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44 poz. 352). Podwyższenie tych stawek wynagrodzenia zasadniczego nie wymaga uzgodnienia z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 3.

Pracownikom nie objętym regulacjami płac po dniu 1 stycznia 1971 r. lub dla których dokonane regulacje nie zniosły dodatków wypłacanych na podstawie § 2 uchwały, o której mowa w § 2 ust. 3, wypłaca się wyrównanie i dodatki wg zasad określonych w załączniku do zarządzenia.

§ 4.

Tracą moc:

1) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy

i Płac z dnia 4 stycznia 1971 r. w sprawie stosowania zasad podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 1, poz. 1),

2) wyjaśnienie Nr 1 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 14 stycznia 1971 r. do wytycznych stanowiących załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 4 stycznia 1971 r. w sprawie stosowania zasad pod-

wyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent.

§ 5.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1974 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
W. Kawalec

Załącznik do zarządzenia Nr 36 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 15 lipca 1974 r. (poz. 16).

SZCZEGÓŁOWE ZASADY PODWYŻKI NAJNIŻSZYCH WYNAGRODZEŃ I STOSOWANIA DODATKÓW DO PŁAC DLA NIEKTÓRYCH GRUP PRACOWNIKÓW.

Zasady podwyżki najniższych wynagrodzeń

§ 1.

1. Pracownikom wynagradzanym miesięcznie zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, których zarobek jest niższy niż 1.200 zł wypłaca się wyrównanie zarobku do kwoty 1.200 zł miesięcznie.

2. Dla pracowników wynagradzanych miesięcznie zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy kwota wyrównania powinna być ustalona w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy.

Na przykład: jeżeli przy pełnym wymiarze czasu pracy i wynagrodzeniu 1.050 zł wyrównanie wynosi 150 zł, analogiczne wyrównanie przy połowie wymiaru czasu pracy wyniesie 75 zł.

3. Pracownikowi wynagradzanemu miesięcznie wynagrodzenie ustalone zgodnie z ust. 1 i 2 zmniejsza się za każdą opuszczoną godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę, jaka wynika z podzielenia minimalnego wynagrodzenia przez liczbę godzin pracy obowiązującą pracownika w ramach normalnego czasu pracy w danym miesiącu.

§ 2.

1. Pracownikom wynagradzanym godzinowo według formy czasowej, czasowo-premiiowej i akordowej, których przeciętny zarobek za normalny czas pracy wynosi w danym miesiącu mniej niż 6,20 zł za godzinę pracy, wypłaca się wyrównanie do 6,20 zł za każdą godzinę pracy w normalnym czasie pracy.

2. Przeciętny zarobek 6,20 zł za godzinę pracy, o którym mowa w ust. 1, obowiązuje przy 46-godzinnym tygodniu pracy. Proporcjonalnie do czasu pracy zarobek godzinowy nie może wynosić mniej niż:

— 6,50 zł za godzinę — przy 44 godzinnym tygodniu pracy,

— 6,80 zł za godzinę — przy 42 godzinnym tygodniu pracy,

6,95 zł za godzinę — przy 41 godzinnym tygodniu pracy,

— 7,15 zł za godzinę — przy 40 godzinnym tygodniu pracy,

— 7,30 zł za godzinę — przy 39 godzinnym tygodniu pracy,

— 7,95 za godzinę — przy 36 godzinnym tygodniu pracy.

§ 3.

1. Pracownicy, których zarobki przy pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy wynoszą powyżej

1.120 zł do 1.200 zł miesięcznie włącznie i którym dotychczas był wypłacany dodatek do płac na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352) — otrzymują wyrównanie zarobku do kwoty 1.200 zł miesięcznie, nie mniej jednak niż 80 zł miesięcznie.

2. Do pracowników, o których mowa w ust. 1 wynagradzanych miesięcznie i zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy stosuje się odpowiednio § 1 ust. 2 i 3, z tym że kwota wyrównania ustalona w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy nie może być niższa od proporcjonalnej do czasu pracy części kwoty 80 zł.

3. Pracownikom, o których mowa w ust. 1 wynagradzanym godzinowo wypłaca się wyrównanie zarobku do wysokości kwot określonych w § 2, zależnie od wymiaru normalnego czasu pracy, z tym że kwota wyrównania nie może być niższa niż 80 zł miesięcznie za pełny normalny wymiar czasu pracy.

§ 4.

1. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu, których miesięczne wynagrodzenie jest ustalone za 8-mio godzinny dzień pracy (w soboty 6 godzin) i którzy za każdą godzinę pracy w normalnym przedłużonym czasie pracy (tj. ponad 8 godzin pracy, a w soboty ponad 6 godzin do 12 godzin jednorazowo) otrzymują 1/200 część miesięcznego wynagrodzenia powiększonego o 10% — przysługuje wyrównanie, gdy ich przeciętny godzinowy zarobek za przepracowany w danym miesiącu przedłużony normalny czas pracy jest niższy niż 6,20 zł. Odpowiednio pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu wynagradzanym godzinowo przysługuje wyrównanie zarobku do kwoty 6,20 zł za godzinę pracy, jeśli przeciętny zarobek godzinowy tych pracowników za przepracowany w danym miesiącu przedłużony normalny czas pracy jest niższy niż 6,20 zł.

2. Pracownikom, o których mowa w ust. 1 wyrównanie zarobku do kwoty 6,20 zł za godzinę przysługuje za wszystkie godziny pracy w przedłużonym normalnym czasie pracy.

§ 5.

1. Dla pracowników, których wynagrodzenie miesięczne ustalone zostało przy uwzględnieniu przedłu-

zonego normalnego czasu pracy, wysokość wyrównania do wynagrodzenia minimalnego ustala się na podstawie zarobku przysługującego za 8-godzinny dzień pracy (46 godzin tygodniowo) a przedłużony normalny czas pracy w odpowiedniej proporcji do wyżej podanego wyrównania.

Na przykład: pracownikowi zatrudnionemu w jednostce ochrony przeciwpożarowej w systemie 12 godzin pracy na 24 godziny wolne, tj. przy 240 godzinach miesięcznie i przy łącznym zarobku za ten czas pracy 1.350 zł przysługuje wyrównanie do zarobku otrzymywanego za 200 godzin pracy — 1 120 zł w wysokości 80 zł tzn. do 1 200 zł. Ponadto za pozostałe 40 godzin pracy przysługuje wyrównanie proporcjonalne do wyrównania 80 zł, tj. $(80 : 200) \times 40 = 16$ zł. Łącznie wyrównanie dla tego pracownika powinno wynosić 96 zł miesięcznie.

2. Pracownikom, którym do wynagrodzenia miesięcznego w kalkulowane zostały kwoty z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych (ryczałtowe wynagrodzenie za pracę nadliczbową), wyrównanie do wynagrodzenia minimalnego ustala się wyłącznie na podstawie wynagrodzenia odpowiadającego zatrudnieniu w normalnym wymiarze czasu pracy.

Za pozostałe (nadliczbowe) godziny pracy wyrównanie nie przysługuje.

§ 6.

1. Do zarobku, którego wysokość uprawnia pracownika do otrzymania wyrównania do poziomu wynagrodzenia minimalnego, nie wlicza się:

- 1) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkiem 50% lub 100%,
- 2) dodatków za pracę uciążliwą, niebezpieczną lub szkodliwą dla zdrowia,
- 3) dodatków za pracę nocną,
- 4) dodatków za wysługę lat,
- 6) równowartości świadczeń w naturze lub ekwiwalentu pieniężnego za te świadczenia.

2. Z zarobku stanowiącego podstawę do obliczenia wyrównania nie wyłącza się 10%-wego dodatku za pracę ponad 8 godzin dziennie (w soboty ponad 6 godzin) do 12-tu godzin jednorazowo, przysługującego pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu w normalnym przedłużonym czasie pracy.

§ 7.

Podstawę wymiaru zasiłku z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa, przysługującego od dnia 1 sierpnia 1974 r. należy przeliczać zgodnie z zasadami podwyżki najniższych wynagrodzeń, jeżeli co najmniej w jednym z miesięcy, z których oblicza się podstawę wymiaru zasiłku, wynagrodzenie było niższe od minimalnego, a pracownik nie otrzymał wyrównania.

Zasady przyznawania dodatków do płac

§ 8.

1. Pracownikom, którzy przy zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy osiągnęli w poprzednim roku kalendarzowym przeciętny zarobek brutto w wysokości powyżej 1.200 zł do 2.000 zł miesięcznie włącznie i którzy nadal są zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy utrzymuje się wypłacany do-

tychczas stały miesięczny dodatek do płac. Dodatek ten przyznaje się — przy przeciętnym miesięcznym zarobku z roku poprzedniego:

- powyżej 1.200 zł do 1.500 zł — w wysokości 80 zł,
- powyżej 1.500 zł do 1.950 zł — w wysokości 50 zł,
- powyżej 1.950 zł do 2.000 zł włącznie — w wysokości wyrównującej zarobek do 2.000 zł, nie mniej jednak niż 30 zł.

2. Dodatek w wysokości 80 zł miesięcznie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również pracownikom, którzy przy pełnym wymiarze czasu pracy osiągnęli w poprzednim roku kalendarzowym przeciętny zarobek brutto w wysokości nie przekraczającej 1.200 zł miesięcznie, a zarobek aktualny nie daje podstawy do przyznania wyrównania do wynagrodzenia minimalnego, tj. przekracza 1.200 zł miesięcznie.

§ 9.

1. Prawo do dodatku i jego wysokość ustala się corocznie.

2. Dodatek ustalony w myśl § 8 wypłaca się w danym zakładzie pracy w niezmienionej wysokości przez cały rok kalendarzowy, niezależnie od wysokości zarobku osiąganego przez pracownika w roku, w którym dodatek jest wypłacany, z zastrzeżeniem przepisów § 17.

3. Dodatek w wysokości określonej w § 8 przysługuje za wszystkie miesiące, z wyjątkiem tych miesięcy, w których pracownikowi w ogóle nie przysługiwało ani wynagrodzenie ani zasiłek z ubezpieczenia społecznego.

§ 10.

1. Do rocznego zarobku stanowiącego podstawę ustalania przeciętnego zarobku miesięcznego uprawniającego do otrzymania dodatku, wlicza się wypłacone w danym roku kalendarzowym:

- 1) świadczenia pieniężne z osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:
 - a) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z dodatkiem 50% i 100%,
 - b) dopłat (dodatków) za rozłąkę,
 - c) dodatku godzinowego wypłacanego pracownikom drużyn lokomotywowych i konduktorskich,
 - d) kwot wypłaconych wyrównań zarobku do wynagrodzenia minimalnego lub dodatków do płac, o których mowa w § 8,
- 2) nagrody za efektywność eksportu.

2. Do rocznego zarobku brutto wlicza się — zaliczaną do osobowego funduszu płac — równowartość wydanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym świadczeń w naturze oraz ekwiwalenty pieniężne za takie świadczenia. Do obliczenia średniego zarobku należy wliczać tylko tę część wartości umundurowania, która przypada na dany rok z przyjętej normy okresu zużycia.

Na przykład: pracownik otrzymał w styczniu 1973 r. mundur o wartości 900 zł. Okres zużycia munduru przewidziany jest na 3 lata. Przeciętny zarobek wliczany był z 9 miesięcy. Do podstawy wyliczenia przeciętnego zarobku należy przyjąć kwotę 225 zł (900 zł: 6 miesięcy \times 9 m-cy).

3. Do rocznego zarobku brutto wlicza się ponadto wynagrodzenie wypłacone pracownikom własnym z

funduszu honorariów, za zadania związane ze stałą funkcją pracownika i wykonane ponad ustaloną normę. Dotyczy to następujących grup pracowników.

— dziennikarzy i redaktorów za materiał redakcyjny dostarczany macierzystej redakcji ponad obowiązującą normę,

— pracowników realizacji programów radiowych i telewizyjnych,

— pracowników realizacji filmów,

— pracowników instytucji artystycznych.

4. Do rocznego zarobku brutto stanowiącego podstawę ustalania przeciętnego zarobku miesięcznego nie wlicza się zarobków za miesiące kalendarzowe, w których pracownikowi przez okres dłuższy niż 3 dni nie przysługiwało wynagrodzenie lub w których otrzymywał wynagrodzenie w niepełnej wysokości (np. w czasie odbywania ćwiczeń wojskowych).

§ 11.

1. Przeciętny miesięczny zarobek ustala się przez podzielenie rocznego zarobku brutto przez liczbę miesięcy, na podstawie których obliczono zarobek roczny.

2. Do rocznego zarobku brutto, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie wypłaty wymienione w § 10, dokonane w okresie stanowiącym podstawę ustalenia przeciętnego zarobku miesięcznego, niezależnie od tego jakiego okresu wypłaty te dotyczą.

§ 12.

1. Pracownikom, którzy nie przepracowali w danym zakładzie pracy pełnego poprzedniego roku kalendarzowego, przeciętny miesięczny zarobek ustala się z okresu zatrudnienia w tym zakładzie, jeżeli okres ten wynosił przynajmniej 3 miesiące.

2. Pracownikowi nowo przyjętemu do pracy — do czasu przepracowania trzech miesięcy kalendarzowych w tym zakładzie — ustala się dodatek za każdy z tych miesięcy, na podstawie faktycznego zarobku osiągniętego przez pracownika w miesiącu, za który dodatek jest wypłacany. Poczynając od 4 miesiąca zatrudnienia dodatek ustala się na podstawie przeciętnego miesięcznego zarobku osiągniętego w poprzednich 3 miesiącach.

Tak ustalony dodatek przysługuje pracownikowi do końca roku kalendarzowego.

3. Pracownikowi, który w ciągu miesiąca kalendarzowego zmienił miejsce pracy i otrzymał z poprzedniego zakładu pracy dodatek za ten miesiąc, w nowym zakładzie pracy dodatek za ten miesiąc nie przysługuje.

§ 13.

Pracownikom sezonowym dodatek ustala się na zasadach określonych w § 12 ust. 2.

§ 14.

1. Pracownik zatrudniony w więcej niż jednym zakładzie pracy ma prawo do dodatku tylko w jednym zakładzie.

2. Pracownikowi zatrudnionemu tylko w jednym zakładzie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy wysokość dodatku ustala się w kwocie proporcjonalnej do czasu pracy.

Na przykład: jeżeli przy pełnym wymiarze czasu pracy dodatek wynosi 80 zł, to przy połowie wymiaru czasu pracy (tzw. półetat) dodatek wyniesie 40 zł miesięcznie.

3. Jeżeli pracownik zatrudniony jest w jednym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, a w innym zakładzie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — dodatek przysługuje w zakładzie pracy, w którym pracownik jest zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, w wysokości ustalonej na podstawie przeciętnego miesięcznego zarobku z roku poprzedniego osiągniętego w tym zakładzie pracy,

4. Pracownikowi zatrudnionemu w dwóch zakładach pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy w każdym z tych zakładów — dodatek przysługuje tylko w jednym zakładzie pracy, w którym wymiar czasu pracy jest najwyższy.

Jeżeli czas pracy w poszczególnych zakładach pracy jest w takim samym wymiarze — pracownikowi przysługuje dodatek tylko w jednym z tych zakładów, wskazanym przez pracownika jako główny pracodawca (pierwszy płatnik).

5. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, wysokość dodatku ustala się na podstawie przeciętnego miesięcznego zarobku z roku poprzedniego osiągniętego w zakładzie pracy, w którym pracownikowi przysługuje dodatek, proporcjonalnie do łącznego czasu pracy we wszystkich zakładach, z tym, że dodatek nie może przewyższać kwoty przysługującej przy pełnym wymiarze czasu pracy.

Do łącznego czasu pracy nie wlicza się wymiaru czasu pracy w zakładzie, w którym przeciętny miesięczny zarobek pracownika z roku poprzedniego nie daje podstawy do przyznania dodatku, jak również wymiaru czasu pracy w zakładzie, w którym w ramach dokonanej regulacji płac omawiany dodatek został zniesiony.

§ 15.

Pracownikom, którzy w roku poprzednim byli zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, a w roku wypłacania dodatku są zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy — przeciętny miesięczny zarobek ustala się według niniejszych zasad z tym, że zarobek ten podwyższa się — dla celów określenia prawa i wymiaru dodatku — w takim stosunku, w jakim pozostaje wymiar czasu pracy obowiązujący pracownika w roku poprzednim do pełnego wymiaru czasu pracy.

§ 16.

Dla pracowników zatrudnionych w przedłużonym czasie pracy prawo do dodatku ustala się na podstawie przeciętnego zarobku obliczonego przy przyjęciu wynagrodzenia za 8-mio godzinny dzień pracy (46 godzin tygodniowo) a nie wynagrodzenia za cały przedłużony czas pracy.

§ 17.

Pracownik uprawniony do dodatku, który w danym miesiącu kalendarzowym przy pełnym wymiarze czasu pracy uzyskał zarobek upoważniający do wyrównania zarobku do wynagrodzenia minimalnego (a więc poniżej 1.200 zł), otrzymuje w danym miesiącu zamiast dodatku do płac wyrównanie zarobku na zasadach określonych w §§ 1—7.

§ 18.

Dodatki, o których mowa w §§ 8—17 wolne są od podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne.

Zasady wspólne**§ 19.**

W przypadkach, jeżeli miesięczna bądź godzinowa płaca zasadnicza pracownika jest niższa od — 850 zł dla pracowników płatnych miesięcznie lub

— 4,40 zł dla pracowników płatnych godzinowo za podstawę obliczenia dodatków, premii i innych dopłat określonych procentowo do płacy zasadniczej oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych należy przyjmować odpowiednio kwoty 850 zł i 4,40 zł.

§ 20.

Niniejsze zasady stosuje się odpowiednio do:

1) pracowników wynagradzanych według prowizyjnej formy płac, o ile przepisy szczególne dotyczące wynagradzania tych pracowników nie ustalają korzystniejszych zasad,

2) osób zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia przy czynnościach obsługowych w placówkach oświatowo-wychowawczych, utrzymywanych z budżetu gmin.

§ 21.

Zwiększenie wynagrodzenia wskutek wyrównania zarobku lub dodatku, o których mowa w zasadach, nie narusza dotychczasowych uprawnień uzależnionych od wysokości zarobków lub dochodów, a w szczególności takich jak: ulgi w opłatach za korzystanie z urządzeń socjalnych i opiekuńczo-wychowawczych, korzystanie ze stypendiów i mieszkań kwaterunkowych.

§ 22.

1. Uzyskanie wyrównania zarobku do wynagrodzenia minimalnego i dodatków przewidzianych w niniejszych zasadach nie pozbawia prawa do dodatku, o którym mowa w uchwale Nr 301 Rady Ministrów z dnia 14.IX.1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

2. Wyrównania i dodatki przewidziane w zasadach nie powodują zmniejszenia wysokości ani utraty prawa do dodatku mieszkaniowego przewidzianego w uchwale Nr 187 Rady Ministrów z dnia 20.VII.1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

§ 23.

1. Wyrównanie zarobków do wynagrodzenia minimalnego oraz dodatki do płac, o których mowa w zasadach nie mają zastosowania do:

1) pracowników odbywających naukę zawodu, zarówno pełnoletnich jak i młodocianych,
2) młodocianych przyuczonych do określonej pracy lub odbywających wstępny staż pracy.

2. Postanowienia § 3 oraz §§ 8—17 nie mają zastosowania do pracowników objętych regulacjami płac, dla których dodatki do płac wypłacane na podstawie przepisów § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352) zostały włączone do systemu płac (elementów uposażenia) i w związku z tym zostały już zniesione przepisami wprowadzającymi regulacje płac po dniu 1 stycznia 1971 r.

§ 24.

1. Dla emerytów i rencistów podejmujących zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy, których wynagrodzenie w przeliczeniu na pełny etat nie przekracza 2.000 zł miesięcznie, dopuszczalna granica zarobków nie powodujących zawieszenia prawa do świadczeń emerytalnych wynosi — z zastrzeżeniem ust. 4 — 790 zł miesięcznie a dla nauczycieli 1015 zł miesięcznie.

Pracownikom tym nie przysługują dodatki określone w § 8.

2. Nadal nie powoduje zawieszenia ani obniżenia emerytury lub renty osiągnięcie przez emerytów i rencistów zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia zarobków, które wskutek wprowadzenia na podstawie przepisów uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. wyrównania do minimum płacy bądź dodatku do płac, przekroczyły kwoty określone w ust. 1.

3. Łączny zarobek pracowników, o których mowa w ust. 1—2 nie może być niższy niż 6,20 zł za godzinę pracy.

4. Postanowień ust. 1—2 nie stosuje się do emerytów i rencistów, dla których dopuszczalna granica zarobku nie powodująca zawieszenia prawa do emerytury lub renty została ustalona w kwocie wyższej niż określona w ust. 1—3 odrębnymi przepisami.

§ 25.

Wynagrodzenie do 1.450 zł miesięcznie otrzymywane od pierwszego płatnika jest wolne od składki na cele emerytalne.

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3**WARUNKI PRENUMERATY**

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Institucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następnny.

Prenumeratory indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 23 w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.